

רבנו יוסף קארו זיע"א
בעל מחבר ספר "שולחן ערוך"
מפורסם בעיקרו אצל חובבי
יהדות וכן הוא שירת לידי
ועם מנוחה בידו
(שם אביו ר' ישראל דול)

רבנו משה אלשיך זיע"א
בעל מחבר ספר "דמ"א"
מפורסם בעיקר קראיתו וזו
יהיה אידך שבת היא שבת לפני
ועם מנוחה בידו
(שם אביו ר' ישראל דול)

"משה" שואל מחבירו "יעקב":
אתה רוצה להיות "בן עולם הבא"?
אורח חיים היומי
לימוד שולחן ערוך אורח חיים
לכל השנה - עמוד אחד ליום
 "יעקב" משיבו: איזה סוג שאלה, זה ששאלת עכשיו?
 כאילו היתה שואל אותי אם אני רוצה להיות, כאילו היה שייך אחרת
 איזה טיפוש בעולם היה משיב לך בשלילי?

קודם הלימוד יאמר: הגני רוצה ללמוד. כדי שיביאני הפלמוד לידי מעשה. ולידי מדות ושרות. ולידי ידעית התורה.
 נהריני עושה לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהוה ובשם אדני מתנחלים יאהדונה"י
 על ידי הנעלים בך חילו ורחימו ברחמיך שלים בשם כל ישראל.

סימן שעא – כשאחד מבני חצר נפרד משם או מת.

ובו ו' סעיפים

- א. אחד מבני חצר שהניח ביתו והלך ושבת בחצר אחרת אפילו היתה סמוכה לחצרו אם הסיח מלבו ואין דעתו לחזור לביתו בשבת הרי זה אינו אוסר עליהם במה דברים אמורים בישראל אבל בעכו"ם אפילו הלך לשבות בעיר אחרת אוסר עליהם עד שישכרו ממנו מקומו אם הוא קרוב מהלך יום אחד שהרי אפשר שיבא בשבת אבל אם רחוק יותר אינו אוסר ויש אומרים שגם עכו"ם אם הלך לשבות בחצר אחרת אינו אוסר. וכן נראה עיקר (ואם בא העכו"ם בשבת עיין לקמן סימן שפ"ג):
- ב. ישראל בן חצר זו שהלך לשבות בחצר אחרת ואין דעתו לחזור בשבת ואחר כך נמלך בשבת וחזר אינו אוסר:
- ג. אחד מן השוק שהיה לו בית בחצר ומת והניח רשותו לאחד מבני החצר אם מת מבעוד יום אין הזוכה אוסר שהעירוב שמערב על ביתו מתיר גם מה שירש ואם מת משחשיכה אוסר אף על פי שעירב הזוכה עמהם אינו מועיל למה שירש אחר כך בשבת:
- ד. אחד מן החצר שמת בשבת אם עירב אפילו ירשו אחד מבני השוק אינו אוסר ואם לא עירב אם ירשו אחד מן השוק כל זמן שאינו בא לדור עמהם אינו אוסר בא לדור בשבת בבית מורישו אוסר ואם יורשו אחד מבני החצר אם עירב היורש והיה דר עם המוריש בבית אינו אוסר אף על פי שלא עירב המוריש ואם לא היה דר עם המוריש אלא בבית אחר שבחצר אוסר אף על פי שעירב היורש כיון שלא עירב המוריש ואם מבעוד יום מת ויורשו אחד מן השוק הרי זה אוסר והוא שבא היורש בבית מורישו בשבת:
- ה. ישראל וגר שהיו דרים בחצר ומת הגר מבעוד יום והחזיק ישראל אחר בנכסיו אפי' לא החזיק עד שחשיכה אוסר עד שיבטל רשותו כשאר יורש מת משחשיכה אין המחזיק אוסר שבהיתר הראשון עומד:
- ו. אחד מבני חצר שהיה גוסס אף על פי שאינו יכול להיות בו ביום אוסר עד שיזכו לו בפת ויערבו עליו וכן קטן אוסר אף על פי שאינו יכול לאכול כזית אבל האורח אינו אוסר כמו שנתבאר בסימן ש"ע:

סימן שעב – דיני שותפי הדירות לעירוב. ובו י"ט סעיפים

- א. גגין וחצרות וקרפפות כולן רשות אחד הם לכלים ששבתו בתוכה שמותר לטלטלם מזה לזה אפילו הם של בעלים הרבה ולא עירבו יחד מותר לטלטל מחצר לחצר אחרת או לגג או לראש כותל שביניהם ומגג לגג אחר הסמוך לו אפילו גבוה ממנו הרבה ומהגג לקרפף שאינו יותר מסאתים או שהוקף לדירה אפילו הוא יותר מסאתים או למבוי שמתוקן בלחי או קורה אפילו לא עירבו בו ואף על פי שעירבו בני חצר לעצמן דשכיחי מאני דבתים בחצר מותר לטלטל כלים ששבתו בחצר זו לחצר אחרת ולא חיישינן שמא יטלטל גם כלים ששבתו בבית לחצר אחרת או לגג וקרפף:
- ב. קרפף יתר על סאתים שלא הוקף לדירה הוי כרמלית ואסור לטלטל ממנו לקרפף אחר להכניס ולהוציא מזה לזה כי אם שתי אמות בזה ושתי אמות בזה:
- ג. שתי חצרות שרוצים לערב יחד להתיר אף כלים ששבתו מבתים אין צריכות עירוב אחר אלא העירוב שעשו כבר יוליינו אחד מבני החצר בשביל כולם ויתננו באחד מבתי חצר שניה ואם ירצה יוליד שם אפילו פת משלו וכולם מותרים. הגה: והוא שעירבו בני חצירו עמו תחלה (משנת ה"ט סימן י"ו), או שאין צריכים לערב כמו שנתבאר סימן ש"ע (צ"ט יוסף). והוא שעירבו בני חצר השנייה לעצמה ואין בני חצר שניה צריכים פת אחר אלא העירוב שעשו כבר מתירן:
- ד. אין שתי חצרות יכולות לערב יחד אלא אם כן יהא פתח ביניהם או חלון שיש בו ד' טפחים על ד' טפחים ויהיה קצתו בתוך י' טפחים הנמוכים לארץ ואז אם רצו מערבין יחד ואם רצו מערבין כל אחד לעצמו. (ועיין לקמן סימן שפ"ז סעיף ב' ישראלים הדרים בב' וג' מקומות כיצד יערבו):
- ה. חלון שבין שני בתים אפילו הוא למעלה מעשרה אם רצו מערבין יחד והוא הדין לארובה שבין בית לעלייה שאפילו היא למעלה מ' אם רצו מערבין יחד ואפילו אין שם סולם לעלות בו. הגה: ומכל מקום בעינין שיהא רחבו ארבעה על ארבעה (צ"ט יוסף). ואם עשו סריגה לפני החלון בטל ליה מתורת חלון (המגיד פק"ג):

סיב' רנו את סדר השולחן ערוך אורח חיים לשנה – עמוד אחד ליום. ובסדר הזה ימור כל אורח חיים שנה בשנה. ובזה תמלא די מחסורו אשר יחסר לו דבר יום ביומו. ויזכה להיות "בן עולם הבא". גא לפרסם לכל הידידים ובפתי פגסיות ובבתי מדרשות לזכות את הרבים לעילוי נשמות הקרובים. וזה יהיה זכות היותר גדול. וכל המזכה את הרבים זוכה לזנים צדיקים.